

Amikor 1986. március 15-én kimondtam életem legfontosabb mondatát - „A mai nappal magamat az igazság szolgálatába állítom” - nem gondoltam volna, hogy majd lesz egy „rendszerváltás” és azt követően olyan gyalázatos dolgokat fogok megtapasztalni „igazságszolgáltatás” címén, amihez hasonlót a kommunizmus ideje alatt jogászként nem láttam. Amikor Budaházy Györggyel és a többi hazafival és honleánnyal szemben kiszabták a 125 éves fegyházbüntetés ítéletet, már nem tudtam türtőztetni magam, és jogászként, a hallgatóság tagjaként a tárgyalóteremben fakadtam ki a tapasztaltak miatt. Ma - a dübörgő igazságtétel jegyében - Gaudi-Nagy Tamás jogvédő bajtársam ült a vádlottak padján. Mint ismeretes, Gaudi ellen két büntetőeljárás van folyamatban. Az egyikben első fokon felmentették, ennek lényege az volt, hogy a magyar föld megtartása érdekében tüntetést és demonstrációt szervezett, amelynek során az arra sétáló Pásztor István délvidéki politikus

vonatkozásában rámutatott, hogy az illetőt - a tüntetésen felsorolt más hazaáruló közéleti személyiségekhez hasonlóan - a magyar nemzet elárulójának tartja és közölte azt is, hogy a jelenlévőknek joguk van elmondani véleményüket Pásztornak. Ezt követően egy láthatóan elmeháborodott hölgy - és szintén erősen zaklatott társa - Pásztor Istvánt leköpte és gyalázkodó szavakkal illette. Az elsőfokú bíróság helyesen megállapította, hogy Gaudi magatartása nem volt bűncselekménynek tekinthető, hiszen ő semmiféle jogellenes magatartásra nem bujtotta fel, nem hívta fel a jelenlévőket.

A másik eljárásban, ami folyamatban van, Gaudi 2006-os elévülhetetlen, kiemelkedő jogvédő tevékenységével összefüggő a vád. Az ügy lényege a következő. Miközben 2006 óta folyamatosan harcoltunk az igazságtételért, 2013-ban konferenciát rendeztünk az ügyészségeken, bíróságokon addig történtek összefoglalásával és bemutattuk a „Res iudicata - 2006 ősze: ítélt dolog” című filmet. Ekkor történt, hogy az ottlévő nézők közül a szünetben egy fiatalember arról tájékoztatta Gaudit, hogy ő maga életreszóló fájdalmakat és veszteséget szenvedett el a 2006 őszi eseményekkel kapcsolatban. Elmondta, hogy a tv-székház ostrommal kapcsolatban koncepciós eljárást folytattak vele szemben, melynek során az eljáró ügyész azt a tájékoztatást adta neki és feleségének, hogy minősített, hivatalos személy elleni erőszak miatt igen hosszú tartamú szabadságvesztés vár rá. Házastársára az eljáró ügyész olyan erős presszíót gyakorolt, hogy ő nem merte vállalni, hogy harmadik gyermeküket is világra hozza, hiszen két meglévő kisgyermeke mellett őt már nem akarta kitenni annak, hogy édesapjuk hosszútartamú (az ügyész szerint körülbelül nyolcéves) szabadságvesztése alatt teljesen kiszolgáltatott, megnyomorított helyzetben, apa nélkül legyen. Mindenki, aki ismeri a 2006-os gyalázatos állami cselekedeteket, teljesen életszerűnek tartotta és tartja a történteket. Pontosan tudjuk, hogy szeptember 18. és 21-e között szabályos embervadászat folyt Budapesten, százas nagyságrendben vettek őrizetbe, kínoztak meg és állítottak bíróság elé embereket. Ugyanez a gyalázat folytatódott október 23-án. Tudjuk azt, hogy az ügyészek sorozatban „pörgették előre” a megtorlás jellegű eljárásokat, s akkor még nem lehetett tudni, hogy - leginkább dr. Gaudi-Nagy Tamás és a Nemzeti Jogvédő Szolgálat emberfeletti munkájának köszönhetően - a megvádolt személyek nagy része kiszabadul, és az eljárást megszüntetik ellenük illetve felmentik őket és kártérítést is kapnak. Világosan látjuk és tudjuk, hogy a rendőrségtől kezdve az ügyészségen át a bíróság gyalázatos módon eljáró képviselőiig bezárólag az egész államhatalmi gépezet bosszútól szomjasan, a jogot megtaposva járt el ezekben az időkben. Gaudi, aki nemzeti jogvédő minőségében vált országgyűlési képviselővé, és e minőségében is továbbfolytatta a 2006 őszi igazságtétel követelését, alappal tartotta szükségesnek, hogy nyilvánosságra hozza a frissen kapott információt. A tengernyi egyéb ismert adat mellett, amit ekkora már tudtunk 2006 gyalázatáról, megosztotta a nyilvánossággal, hogy H.G. ügyésznő presszíójával oda hatott, hogy egy egyébként vallásos, rendkívül családszerető asszony a lelkiismereti teher alatt megtörve, terhességét megszakíttatta. Az ügyésznőt Gaudi meg is nevezte, ami kétségtelenül nem volt szokásos sem abban az időszakban, sem azóta, holott éppen itt lenne az ideje, hogy reagáljunk arra, amit Wittner Mária 1956 vonatkozásában fogalmazott meg, de 2006-ra éppen így igaz: „Neveket akarunk hallani”! Teljességgel természetellenes állapot, hogy azok a rendőri vezetők, ügyészek és bírók, akik a gyalázatban részt vettek, akik a hivatásuk alapvető szabályait szegték meg és akik felfüggesztették a jogállamot 2006 őszén - és egyébként a 2002 és 2010 közötti időszakban számtalanszor, de

mint látjuk, egyes esetekben azóta is tovább folytatva, lásd „Budaházy-ügy” -, máig nem kerültek megnevezésre és felelősségre vonásra, hanem tovább folytathatják jogászi munkájukat. Nem az tehát a természetellenes állapot, hogy azok közül az ügyészek közül, akik részt vettek a megtorlásokban, egyetlenegy meg lett nevezve, hanem az a természetellenes állapot, hogy a többiek névtelenek maradtak és tovább dolgozhatnak az igazságszolgáltatásban, illetve rendőri vezetőként a bűnüldözésben.

Az országgyűlési képviselőket pontosan az ilyen helyzetek miatt illeti meg a mentelmi jog. Egy országgyűlési képviselőnek, helyes értelmezés szerint, pontosan az a feladata, hogy harcoljon a jogsértések, a törvénytelenségek, a korrupció, a hatalomkoncentráció, az emberi jogok megsértése ellen, és ennek érdekében nem csak a parlamenti tárgyalótermet, hanem a nyilvánosságot is igénybe veheti. Erről a kérdésről világosan rendelkezik az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 73. § (1) bekezdése, amely kimondja: „ A képviselő bíróság vagy hatóság előtt - képviselői megbízatásának ideje alatt és azt követően - nem vonható felelősségre leadott szavazata, továbbá a képviselői megbízatásának gyakorlása során a képviselői megbízatásával összefüggésben általa közölt tény vagy vélemény miatt.” Nem kell jogásznak lenni ahhoz, hogy ezt az ún. kógens, azaz kötelező szabályt valaki világosan értse. Természetesen a mentelmi jog nem terjed ki arra az esetre, hogyha valaki mondjuk, egy szomszédját gyalázza, vagy magánügyekkel összefüggésben tesz rágalmazó kijelentést, de egyértelműen kiterjed a védelem arra az esetre, ha a képviselői munka szerves részét képező - jelen esetben a 2006-os gyalázatot leleplező tevékenységével összefüggésben - közöl akár véleményt, akár tényt. Gaudi esetében az utóbbi történt. Amennyiben nem országgyűlési képviselőként tette volna ezt a kijelentést H. G. ügyésznőről, akkor valóban megvalósulhatott volna a rágalmazás, legalábbis formálisan, mert ilyen esetben is nyomatékos magánérdek, vagy közérdek esetén a valóság bizonyításának helye van, és ilyenkor felmentő ítéletre kerül sor. Gaudi-Nagy Tamás esetében azonban - helyes jogértelmezés szerint - már az eljárás sem indulhatott volna meg, hiszen a mentelmi jog létezése a büntetőeljárás megindításának törvényes akadálya.

Mélyen megrázott és megrendített a mai tárgyalás. Nem csak azért, mert bajtársamat és barátomat, a 2006 őszi gyalázatos terror igazságtételéért legtöbbet tevő Gaudi-Nagy Tamást láttam a vádlottak padján ülni. Mélyen megrázott az is, hogy végighallgattam annak a házaspárnak a tanúvallomását, akik tíz év után is sírva osztották meg a bírósággal életük legnagyobb fájdalmát és veszteségét. Bírói szakvizsgával rendelkező büntetőjogászként mélyen meg vagyok győződve arról, hogy igazat állítottak. Meg vagyok győződve arról is, hogy Gaudi-Nagy Tamás nem követett el bűncselekményt azáltal, hogy a történteket a nyilvánossággal megosztotta. Nem kevesebb, hanem lényegesen több rendőri vezető, ügyész

és bíró neve kellene, hogy elhangozzon a nyilvánosság előtt és ideje lenne végre a valódi igazságtételnek. Az a totálisan koncentrált hatalom, amely végighúzódik az elmúlt éveken, kormányokon átívelően, egyre több embert tesz tönkre, és egyre több elviselhetetlen igazságtalanságot produkál.